

вазовското, а сякаш отдалечава неговото събъждане. В този смисъл „Песен на песента ми“ имплицитно съдържа наратива *покоряване на висините* – същностната подмяна е на планинските с езиково-поетични топоси (*равнища – урви – скали – прихлупена изба – полето – тъмните балкани*). Тяхното изчерпване към финала на текста закономерно е сумирано в декларацията *Погледай, връх е – самота!*. Аналогично на „Нагоре, към върха!“ и тук абсолютният топос изненадващо ще се снизи сред *задух нетърпим, сред пламъци и адски дим* (образна верига, алюзираща *бездната*). Тук не можем да отминем интригуващата препратка на Яворовата „Песен“ към Вазовото „Excelsior“. Ултимативното *Надире не поглеждай...* има почти буквален аналог у Вазов: „потаен глас му шепне: „Не гледай наная!“.

Тук ни интересува не толкова самооттласкващото се приближаване на Яворовия изказ и визии до Вазовите. „Нагоре към върха!“ в еднакво силна степен може да се мисли като инцидентна или, напротив, закономерно появила се реплика към *високия* Вазов дискурс. Всъщност, употребата на символиката *връх* у Яворов в 1905 г. не е внезапна. В публикуваното в началото на същата година „Наяве и насън“ (кн. 2 на сп. „Мисъл“) образният ѝ вариант *страшни висини* отново впечатлява като специфична сублимация на Вазовия изказ от „Excelsior“ („се урва възвишава чудовищна, висока“). В „Еврей“ (последната, X кн. на „Мисъл“ от 1905 г.) символът *връх* вече е синекдохично свит: „Бог ще чуй от върха!“. Употребата на символиката не е спорадична дори в 1900 г. („Сизиф“). Отново ще се върнем към неколkokратно афишираната теза, че всяка внезапност, всеки „скок“ в Яворовия лирически дискурс има своята история, етимология, че е дълго носен и подготвян ефект. Яворовата лирика може да се определи и като лирика на преднамерената ефектност – неслучайно през 1934 г. Г. Константинов ще нарече Яворов „красноречив“ в отличие от „мелодичния“ Лилив. След като старателно е укрил своите бавни